

Psalm 103 (102) /wg BT wyd. 4/

¹ Dawidowy.

Błogosław, duszo moja, Pana,
i całe moje wnętrze - święte imię Jego!

² Błogosław, duszo moja, Pana,
i nie zapominaj o wszystkich Jego dobrodziejstwach!

³ On odpuszcza wszystkie twoje winy,
On leczy wszystkie twe niemoce,

⁴ On życie twoje wybawia od zguby,
On wieńczy cię łaską i zmiłowaniem,

⁵ On twoje dni nasycza dobrami:
odnawia się młodość twoja jak orła.

⁶ Pan czyni dzieła sprawiedliwe,
bierze w opiekę wszystkich uciśnionych.

⁷ Drogi swoje objawił Mojżeszowi,
dzieła swoje synom Izraela.

⁸ Miłosierny jest Pan i łaskawy,
nieskory do gniewu i bardzo łagodny.

⁹ Nie wie dzie sporu do końca
i nie płonie gniewem na wieki.

¹⁰ Nie postępuje z nami według naszych grzechów
ani według win naszych nam nie odpłaca.

¹¹ Bo jak wysoko niebo wznosi się nad ziemią,
tak można jest Jego łaskawość dla tych, co się Go boją.

¹² Jak jest odległy wschód od zachodu,
tak daleko odsuwa od nas nasze występki.

¹³ Jak się lituje ojciec nad synami,
tak Pan się lituje nad tymi, co się Go boją.

¹⁴ Wie On, z czego jesteśmy utworzeni,
pamięta, że jesteśmy prochem.

¹⁵ Dni człowieka są jak trawa;
kwitnie jak kwiat na polu.

¹⁶ Ledwie muśnie go wiatr, a już go nie ma,
i miejsce, gdzie był, już go nie poznaje.

¹⁷ A łaskawość Pańska na wieki wobec Jego czcicieli,
a Jego sprawiedliwość nad synami synów,
¹⁸ nad tymi, którzy strzegą Jego przymierza
i pamiętają, by pełnić Jego przykazania.
¹⁹ Pan w niebie tron swój ustawił,
a swoim panowaniem obejmuje wszechświat.
²⁰ Błogosławcie Pana, wszyscy Jego aniołowie,
pełni mocy bohaterowie, wykonujący Jego rozkazy,
<by słuchać głosu Jego słowa>.
²¹ Błogosławcie Pana, wszystkie Jego zastępy,
słudzy Jego, pełniący Jego wolę!
²² Błogosławcie Pana, wszystkie Jego dzieła,
na każdym miejscu Jego panowania:
błogosław, duszo moja, Pana!

Błogosław, duszo moja, Pana! Psalm 103 to piękny hymn na cześć Boga, w którym wyśławia się Go za łaski udzielone zarówno psalmiście, jak też wspólnocie Izraela i całemu stworzeniu. Pierwsza część psalmu rozpoczyna się wezwaniem do uwielbienia i dziękczynienia Bogu, skierowanym przez psalmistę do „własnej duszy”, czyli do samego siebie (por. Ps 104,1; 146,1). W odpowiedzi wyśławia on Pana najpierw „za wszystkie dobrodziejstwa”, a potem za poszczególne łaski: przebaczenie grzechów, uzdrowienie, uratowanie zagrożonego życia, dobrobyt i długie życie przy zachowaniu młodzieńczej siły.

Miłosierny jest Pan i łaskawy. W drugiej części psalmu Bóg jest uwielbiany za miłosierdzie i łaskawość okazywaną ludowi Izraela, za objawienie dane Mojżeszowi, a przez niego całemu ludowi, za Jego cierpliwość wobec grzechów Izraela, i litość jaką mu okazuje. On jest nieskory do okazywania gniewu, a jeśli to czyni, to tylko na krótko.

Wie On, z czego jesteśmy utworzeni. Pojawia się tutaj krótka dygresja na temat ludzkiej kruchości – nie jesteśmy bytami duchowymi, ale materialnymi („proch”, por. Rdz 2,7). Ludzkie życie jest krótkie i szybko przemija. Bóg pozostaje wierny zawartemu przymierzu i okazuje łaskawość wobec swoich czcicieli.

Pan w niebie swój tron ustawił. Podkreślenie majestatu Boga panującego w niebie i nad całym światem zapoczątkowuje serię wezwań skierowanych przez psalmistę do anielskich zastępów,

do wszystkich sług Pana i całego stworzenia, wreszcie ponownie do siebie samego, aby wszyscy uwielbiali Boga.

**Panie Boże, przyjmij nasze pokorne dziękczynienie za wszystkie łaski nam wyświadczone.
Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.**

o. Michał Baranowski OFMConv